ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Filipa Dienstbiera, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: P. T., v řízení o kompetenční žalobě dle § 97 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve věci sporu o příslušnost vydat rozhodnutí o stížnosti P. T. (osoby zúčastněné na řízení) ze dne 22. srpna 2017 proti postupu Jihočeského kraje při vyřizování jeho žádosti o informace ze dne 20. července 2017,

takto:

I. K vydání rozhodnutí o stížnosti P. T. ze dne 22. srpna 2017 proti postupu Jihočeského kraje při vyřizování jeho žádosti o informace ze dne 20. července 2017 **je příslušné Ministerstvo vnitra**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení případu

[1] Dne 11. května 2017 se pan P. T. (osoba zúčastněná na řízení) obrátil na Městský úřad ve Strakonicích s žádostí o celou řadu informací z oblasti územního plánování, stavebního řádu a ochrany lesa v souvislosti s lokalitou Za Stínadly (většina těchto informací se týkala způsobu určení okraje lesa, resp. ochranného pásma pozemků určených k plnění funkcí lesa, podle zákona o lesích a s tím souvisejícího omezení stavebního využití pozemků v blízkosti lesa). Proti vyřízení své (první) žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb.,

o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, podal pan T. dne 13. června 2017 stížnost, ve které především namítal, že jeho žádost nebyla vyřízena v zákonem stanovené lhůtě a že k vyřízení žádosti nebyl příslušný tajemník města, který mu informace poskytl, nýbrž tři různé věcně příslušné odbory městského úřadu. Vyřizování této žádosti bylo ukončeno rozhodnutím odboru legislativy a vnitřních věcí Krajského úřadu Jihočeského kraje (dále též „krajský úřad“) ze dne 29. června 2017, č. j. KUJCK 81432/2017, sp. zn. OLVV 76508/2017/frma, který postup městského úřadu potvrdil.

[2] Pan T., zjevně nespokojen s výsledkem tohoto řízení, požádal následně krajský úřad podáním datovaným dnem 20. července 2017 (krajskému úřadu došlým dne 31. července 2017 pod č. j. KUJCK 93130/2017) o poskytnutí informace, jakými předpisy se měl legislativní orgán (míněn zřejmě odbor legislativy a vnitřních věcí krajského úřadu) řídit při vyřizování příslušného spisu týkajícího se jeho žádosti, přičemž kromě této žádosti je obsahem podání rozbor toho, v čem byl postup odboru legislativy a vnitřních věcí chybný. Na tuto (druhou) žádost o informace odpověděla kancelář hejtmanky Jihočeského kraje sdělením ze dne 3. srpna 2017 č. j. KUJCK 94540/2017, KHEJ 93130/2017/kakr/3, v tom smyslu, že krajský úřad se řídil zákonem o svobodném přístupu k informacím a správním řádem a že rozdělení agendy mezi příslušné odbory vychází z vnitřního organizačního členění úřadu, přičemž na Krajském úřadu Jihočeského kraje vyřizuje veškeré opravné prostředky z oblasti přístupu k informacím odbor legislativy a vnitřních věcí.

[3] Pan T. podal proti postupu krajského úřadu stížnost (datovanou dnem 22. srpna 2017, došlou krajskému úřadu 23. srpna 2017 pod č. j. KUJCK 101586/2017 a posléze doplňovanou) podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž namítal, že povinným subjektem k vyřízení jeho druhé žádosti o informace měl být odbor legislativy a vnitřních věcí, nikoliv kancelář hejtmanky krajského úřadu. Krajský úřad předložil dopisem ze dne 30. srpna 2017, č. j. KUJCK 102695/2017, stížnost Ministerstvu vnitra (dále též „žalobce“), to ji však usnesením ze dne 6. září 2017, č. j. MV-105629-2/ODK-2017, postoupilo k vyřízení Ministerstvu pro místní rozvoj (dále též „žalovaný“). Žalovaný svou příslušnost k vyřízení stížnosti popřel a dopisem ze dne 20. září 2017, č. j. MMR-38776/2017-83/2825, ji předal k vyřízení zpět žalobci. Na svém postupu setrval i ve sdělení ze dne 16. října 2017, č. j. MMR-41937/2017-83/2017, jímž reagoval na nesouhlas žalobce ze dne 27. září 2017, č. j. MV-105629-5/ODK-2017.

II.
Žaloba a řízení o ní

[4] Žalobce se obrátil na Nejvyšší správní soud s žalobou na určení příslušného správního orgánu podle § 97 odst. 1 písm. c) a odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). K jeho žalobě se vyjádřil jak žalovaný, tak i osoba zúčastněná na řízení, žalobce již na jejich vyjádření replikou nereagoval.

[5] Žalobce zejména zdůrazňuje povahu informací, jež pan T. požadoval ve své původní (první) žádosti. Uznává, že tyto informace pocházely ze dvou různých oblastí státní správy (místní rozvoj a zemědělství), přičemž odborná literatura ani judikatura

nenabízí odpověď na otázku, jak v takovém případě určit příslušný ústřední správní úřad. Možnost, že by bylo řešení stížnosti rozděleno mezi dva či více rezortů, není podle žalobce vhodná, proto přistoupil k výkladu, podle něhož je příslušný ten ústřední správní úřad, do jehož gesce spadá předmět původní žádosti převážně; v daném případě tedy Ministerstvo pro místní rozvoj, neboť převažovaly otázky stavební. Podstatné však je podle žalobce zejména to, že předmětem původní žádosti o informace byly bezesporu informace z oblastí spadajících do přenesené působnosti Městského úřadu ve Strakonicích. Druhá žádost o informace pak na onu první věcně navazovala. Také žádost o informace, jakými předpisy se měl odbor legislativy a vnitřních věcí krajského úřadu řídit při vyřizování příslušného spisu, je tedy nutno považovat za informace z oblasti přenesené působnosti, neboť se týkaly poskytování informací právě z oblasti přenesené působnosti. Nadřízený orgán k vyřízení stížnosti proti postupu krajského úřadu při poskytování informací je pak nutno určit buď podle § 178 odst. 1 věty druhé správního řádu (tj. správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor), nebo podle odstavce 2 věty druhé téhož ustanovení (v řízení vedeném v přenesené působnosti věcně příslušný ústřední správní úřad, popřípadě ústřední správní úřad, jehož obor působnosti je rozhodované věci nejbližší). V obou variantách by měl být příslušným orgánem žalovaný.

[6] Žalovaný naproti tomu poukazuje na obsah druhé žádosti pana T. o informace a také na obsah stížnosti proti ní. Vyřizování první žádosti o informace totiž podle něj definitivně skončilo rozhodnutím krajského úřadu o stížnosti žalobce ze dne 29. června 2017. Podání ze dne 20. července 2017 představuje zcela novou žádost o informace, která směřuje k tomu, jakými předpisy se musí krajský úřad řídit při vyřizování stížností na postup povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím, resp. jaké je rozdělení agendy mezi jednotlivé odbory dle organizačního členění povinného subjektu. Tyto otázky spadají do věcné působnosti žalobce. Stanovisko žalovaného podporuje též osoba zúčastněná na řízení, ovšem s odlišnou argumentací. Uvádí totiž, že odbor legislativy a vnitřních věcí byl pověřen výkonem jediné agendy spadající do přenesené působnosti, a to působnosti podle zákona o matrikách. V této oblasti (a také v oblasti působnosti samostatné) vůči němu plní roli nadřízeného orgánu žalobce, ten měl proto rozhodnout o stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti postupu tohoto odboru krajského úřadu při vyřizování žádosti o informace.

[7] Vedle toho se mezi žalobcem a žalovaným rozhořel též spor o to, zda bylo povinností žalovaného rozhodnout o vrácení postoupené věci zpět žalobci usnesením a připojit k němu souhlas ministryně jako nadřízeného správního orgánu podle § 12 správního řádu, což žalovaný neučinil. Žalovaný tvrdí, že citované ustanovení správního řádu není v daném případě aplikovatelné, neboť správní řád se vztahuje pouze na ty otázky vyřizování stížnosti, u nichž to zákon o svobodném přístupu k informacím výslovně stanoví.

III.
Kompetenční spor

[8] Soud se nejprve zabýval otázkou, zda se jedná o kompetenční spor ve smyslu § 97 a násl. s. ř. s. Pojem „ústřední správní úřady“ užitý v § 97 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je nutno vykládat totožně s pojmem „ústřední orgány státní správy“ užívaným zákonem č. 2/1969

Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. července 2004, č. j. Komp 1/2004 - 70, č. 339/2004 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ve smyslu tohoto zákona jsou jak žalovaný, tak žalobce ústředními orgány státní správy, a tedy rovněž ústředními správními úřady. Oba popírají svoji příslušnost vydat rozhodnutí v dané věci (tzv. negativní kompetenční spor ve smyslu § 97 odst. 3 s. ř. s., resp. § 133 odst. 4 správního řádu); konkrétně se jedná o rozhodnutí o stížnosti P. T. ze dne 22. srpna 2017 proti postupu Jihočeského kraje při vyřizování jeho žádosti o informace ze dne 20. července 2017. Soud tak dospěl k závěru, že se jedná o kompetenční spor ve smyslu § 97 s. ř. s., a je tak dána pravomoc i příslušnost soudu o něm rozhodnout. Postavení žadatele P. T. coby osoby zúčastněné na řízení je založeno ustanovením § 98 odst. 5 s. ř. s.

[9] Soud rozhodl o žalobě bez jednání. Žalobce s tímto postupem vyslovil explicitní souhlas, u žalovaného se má zato, že i on souhlas udělil (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

IV.
Určení orgánu příslušného rozhodnout o stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení věci z § 16a odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož *„o stížnosti rozhoduje nadřízený orgán“*. Na základě § 20 odst. 4 písm. c) se nadřízený orgán určí podle § 178 správního řádu, které zní následovně: *„(1) Nadřízeným správním orgánem je ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon. Neurčuje-li jej zvláštní zákon, je jím správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor. (2) Nelze-li nadřízený správní orgán určit podle odstavce 1, určí se podle tohoto odstavce. Nadřízeným správním orgánem orgánu obce se rozumí krajský úřad. Nadřízeným správním orgánem orgánu kraje se rozumí v řízení vedeném v samostatné působnosti Ministerstvo vnitra, v řízení vedeném v přenesené působnosti věcně příslušný ústřední správní úřad, popřípadě ústřední správní úřad, jehož obor působnosti je rozhodované věci nejbližší. Nadřízeným správním orgánem jiné veřejnoprávní korporace se rozumí správní orgán pověřený výkonem dozoru a nadřízeným správním orgánem právnické nebo fyzické osoby pověřené výkonem veřejné správy se rozumí orgán, který podle zvláštního zákona rozhoduje o odvolání; není-li takový orgán stanoven, je tímto orgánem orgán, který tyto osoby výkonem veřejné správy na základě zákona pověřil. Nadřízeným správním orgánem ústředního správního úřadu se rozumí ministr, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Nadřízeným správním orgánem ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu se rozumí vedoucí příslušného ústředního správního úřadu.“* Zákon o svobodném přístupu k informacím k tomu v § 20 odst. 5 doplňuje: *„Nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu.“* Konečně byl pro posouzení věci podstatný též § 20 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, který stanoví, že *„informace, které se týkají přenesené působnosti územního samosprávného celku, poskytují orgány územního samosprávného celku v přenesené působnosti.“*

[11] Strany kompetenčního sporu se neliší v základním právním náhledu na posuzovanou otázku. Ani jedna ze stran nepopírá, že zákon o svobodném přístupu k

informacím je toliko procesním předpisem. Poskytování informací tudíž nepředstavuje zvláštní agendu, která by byla plně v gesci Ministerstva vnitra, ale naopak svobodný přístup k informacím je integrální součástí určité věcné působnosti v oblasti veřejné správy, a to v závislosti na tom, z jaké oblasti jsou informace požadovány, což ostatně vyplývá i z judikatury (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. července 2007 č. j. 4 As 56/2006-45). Rozhodující proto je, zda se požadovaná informace vztahuje k samostatné, či přenesené působnosti kraje. U samostatné působnosti je příslušným ústředním správním úřadem zpravidla Ministerstvo vnitra (výjimky může stanovit zvláštní zákon), zatímco jestliže se jedná o přenesenou působnost, pak je nezbytné posoudit charakter požadovaných informací a ve vazbě na to určit podle věcné příslušnosti nadřízený orgán. Spor se tak nyní vede pouze o to, jaké okolnosti by měly být rozhodné pro určení toho, zda se v daném případě jednalo ze strany Jihočeského kraje, resp. Krajského úřadu Jihočeského kraje o výkon samostatné či přenesené působnosti.

[12] Uvedenou otázkou se Nejvyšší správní soud již zabýval. V rozsudku ze dne 31. prosince 2009 č. j. Komp 6/2009-35, č. 2021/2010 Sb. NSS, řešil totiž velmi podobný spor o příslušnost z oblasti poskytování informací mezi Ministerstvem vnitra a Ministerstvem životního prostředí. Při té příležitosti vymezil následující tři objektivní kriteria pro určení nadřízeného orgánu, jež mají vztah k požadovaným informacím (první dvě přitom uvádí též komentářová literatura, srov. *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.:* Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, 1256 s., str. 1113). V prvé řadě to je charakter povinného subjektu, resp. postavení orgánu, který byl původcem či držitelem požadovaných informací, a charakter jemu svěřené působnosti. Druhým hlediskem je předmět, jehož se žádost o informace týká. Konečně třetím hlediskem, nedávají-li první dvě hlediska jasnou odpověď na řešenou otázku, je podle Nejvyššího správního soudu nastavení poměru mezi samostatnou a přenesenou působností v § 4 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů. Platí totiž, že není-li zákonem stanoveno jinak, vykonává kraj svěřené úkoly v oblasti samostatné působnosti.

[13] Podle prvního kritéria se v nyní posuzovaném případě výsledku dobrat nelze. Povinným subjektem byl totiž kraj, resp. krajský úřad, jenž vykonává jak přenesenou, tak i samostatnou působnost (ve výše citovaném případě se naproti tomu jednalo o náměstka hejtmana Jihomoravského kraje). Odbor legislativy a vnitřních věcí, o jehož postupy a pravidla, která je upravují, panu T. šlo, vyřizuje podle sdělení kanceláře hejtmanky na krajském úřadě veškeré žádosti o informace a stížnosti na postup povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Jeho úkoly tedy taktéž pokrývají jak samostatnou, tak i přenesenou působnost. Snad jen z faktu, že se vyřízení žádosti pana T. o předmětné informace ujal v tomto specifickém případě odbor kanceláře hejtmanky, by bylo možno usuzovat spíše na samosprávnou povahu vykonávané působnosti. Není to ovšem argument nikterak silný, neboť pohnutkou pro tento krok byla zřejmě spíše snaha o více méně nezávislé posouzení žádosti pana T. Ta totiž v sobě mísila jak prvky žádosti o informace, tak také (a dalo by se říci, že převážně) prvky stížnosti na postup odboru legislativy a vnitřních věcí, pročež se mohlo jevit vhodnější, aby ji vyřizoval jiný odbor. Nezbývá proto, než se zabývat povahou žádosti samé, resp. poptávaných informací.

[14] V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné nejprve vyjasnit, které podání pana T. považuje za rozhodné pro určení nadřízeného orgánu příslušného k vyřízení podané stížnosti. Podle Nejvyššího správního soudu je jím právě a pouze (v pořadí druhá) žádost o informace ze dne 20. července 2017. Žalobce se pokoušel přesunout pozornost soudu na předchozí podání učiněná panem T. Poukazoval zejména na obsah první žádosti o informace, neboť o jejím zařazení do oblasti přenesené působnosti nemůže být pochyb. Předchozí řízení však může podle názoru Nejvyššího správního soudu sloužit nanejvýš k tomu, aby posuzování obsahu druhé žádosti o informace nepomíjelo celkový kontext, v němž byla učiněna. Je tedy jedním z hledisek umožňujících posoudit podání podle jeho skutečného obsahu. Nemůže být však samo o sobě určující pro zařazení postupu povinného subjektu při vyřizování podané žádosti o informace do oblasti samostatné či přenesené působnosti. Šlo totiž o novou, samostatnou žádost (nebo s ní takto alespoň povinný subjekt zacházel), která má tak zcela samostatný procesní režim.

[15] Správný ovšem není ani přístup žalovaného, který se naopak snaží dovozovat působnost žalobce s odkazem na obsah následně podané stížnosti proti vyřízení žádosti o informace. Činí tak zjevně také s cílem zjednodušit posuzování věci, neboť stížnost pana T. ze dne 22. srpna 2017 se týká pouze otázky příslušnosti odboru kanceláře hejtmanky k vyřízení podané žádosti, tedy vnitřního členění a organizace krajského úřadu. Určení nadřízeného orgánu podle § 20 odst. 4 písm. c), resp. odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím ale nemůže být na obsahu stížnosti závislé. Musí být dáno již obsahem samotné žádosti o informace, neboť potřeba určit nadřízený orgán může vyvstat i v situaci, kdy stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím nebyla učiněna nebo ji nadřízený orgán nemá k dispozici (např. když se žadatel obrátí podle § 80 správního řádu na nadřízený orgán s žádostí o opatření proti nečinnosti povinného subjektu, který je v prodlení s postoupením jeho stížnosti nadřízenému orgánu k vyřízení). Obsah stížnosti tak může být opět nanejvýš vodítkem pro interpretaci skutečného obsahu a cíle žádosti o informace. Už vůbec pak nemůže být pro určení nadřízeného orgánu určující obsah odpovědi povinného subjektu na žádost o informace, kterou taktéž žalovaný na některých místech cituje, neboť právě její nepřiléhavost může být mnohdy předmětem podané stížnosti.

[16] Primární pro posouzení kompetenčního sporu je tedy v daném případě obsah samotné žádosti o informace ze dne 20. července 2017. Tato žádost, adresovaná vedoucímu odboru legislativy a vnitřních věcí Krajského úřadu Jihočeského kraje, má 10 stran, přičemž naprostou většinu textu tvoří kritika procesního postupu uvedeného odboru při rozhodování o stížnosti pana T. podané dne 13. června 2017 v souvislosti s jeho první žádostí o informace. Pan T. zejména zpochybňuje způsob určení příslušnosti tohoto odboru k vyřízení jeho stížnosti, nedostatky v provedeném dokazování a další procesní kroky. V návaznosti na tuto kritiku (s výslovným uvedením *„z těchto důvodů“*) pak pan T. klade v závěru požadavek na *„poskytnutí úplných informací o právních předpisech, kterými se musí legislativní orgán řídit při vyřizování spisu, který převzal 20. 6. 2017.“* (Nejvyšší správní soud jen na okraj podotýká, že jistě bylo myslitelné posoudit toto podání podle obsahu jako stížnost na postup krajského úřadu, nikoliv jako žádost o informace.)

[17] Ačkoliv se tedy pan T. domáhal informace o právních předpisech, jimiž se měl krajský úřad řídit při vyřizování stížnosti na poskytování informací, jež pocházely

z přenesené působnosti v oblasti působnosti žalovaného, svou žádost o informaci o právních předpisech nakonec formuloval v nejobecnější rovině – týkala jen příslušnosti jednoho z odborů krajského úřadu k vyřizování podání podle zákona o svobodném přístupu k informacím a procesních postupů dle tohoto zákona. V této obecné poloze se tedy požadované informace nijak netýkaly oblastí přenesené působnosti spadajících do věcné působnosti žalovaného (případně Ministerstva zemědělství), nýbrž oblasti organizace a výkonu veřejné správy a vůbec státní správy pro věci vnitřní. Ty však – v oné obecné rovině – spadají do působnosti Ministerstva vnitra (srov. § 12 odst. 1 a § 12 odst. 3 zákona č. 2/1969 Sb.). Ostatně i úprava svobodného přístupu k informacím, resp. prováděcího zákona, který realizuje ústavně garantované základní právo na informace a jemu korespondující ústavní povinnost uloženou státním orgánům a orgánům územní samosprávy ustanovením v čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod, spadá do gesce Ministerstva vnitra jakožto záležitost týkající se obecně státní (veřejné) správy. Krom toho, i pokud jde o otázku vnitřního členění krajského úřadu na jednotlivé odbory, jde o záležitost, o níž rozhoduje ředitel krajského úřadu vydáním organizačního řádu [§ 69 odst. 2 písm. f) krajského zřízení], nikoli tedy typický orgán samosprávy kraje. Lze tedy uzavřít, že se požadovaná informace sice netýkala samostatné, nýbrž přenesené působnosti, nicméně v oblasti, která věcně spadá do působnosti žalobce, nikoli žalovaného.

[18] Nad rámec nutných důvodů lze poznamenat, že ke stejnému výsledku by vedla též argumentační linie, která by poskytování informací územním samosprávným celkem, ve spojení s otázkou vnitřního členění krajského úřadu, považovala (z povahy věci) za výkon samostatné působnosti kraje. Jak totiž Nejvyšší správní soud podrobně vysvětlil ve výše citovaném rozsudku č. j. Komp 6/2009-35, ve vztahu k samostatné působnosti krajů je k přezkoumávání rozhodnutí o právech a povinnostech fyzických a právnických osob podle § 178 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 94 odst. 1 krajského zřízení příslušné Ministerstvo vnitra. A nakonec, i kdyby panovala nejasnost z hlediska určení, zda se požadovaná informace týká přenesené či samostatné působnosti kraje, totožný výsledek by vyplynul i z aplikace třetího (zbytkového) kritéria, vymezeného v citovaném rozsudku č. j. Komp 6/2009-35, podle něhož jestliže nelze jednoznačně seznat přímou souvislost mezi požadovanými informacemi a některým z úkolů svěřených orgánům kraje do přenesené působnosti, pak nezbývá než uzavřít, že se může jednat pouze o informace týkající se samostatné působnosti (odstavec 40 citovaného rozsudku), což také v souladu s citovaným rozsudkem ukazuje k Ministerstvu vnitra.

[19] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalobce neměl stížnost postupovat k vyřízení žalovanému, neboť byl k jejímu vyřízený příslušný sám. Forma jejího zpětného postoupení žalobci ze strany žalovaného se tak pro řešení tohoto kompetenčního sporu stala podružnou.

V.
Náklady řízení

[20] Soud dále rozhodl o nákladech řízení, a to v souladu s § 101 s. ř. s., dle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kompetenční žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. června 2018

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu